

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 268. Personæ obligatæ sigillo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

lutionem aliquando consequendam, sed solo animo irridendi, decipiendi, vel pertrahendi Confessarium in confortium, vel patrocinium sui peccati, v. g. hæresis, schismatis, conjugationis, libidinis, &c. Qualis fuit in casu, quem Cæsius Cisterciensis Monachus historiar. memorabil. c. 31. & 32. sic narrat: *In domo quadam Cisterciensis Ordinis, Monachus quidam sine Ordine celebravit. Hoc cum die quoddam Abbati suo retulisset in confessione, nec tamen cessare vellet à tanta presumptione (sed Abbatem trahere in patrocinium vel impunitatem sui criminis) Abbas dolens & lachrymans, ut à blasphemia tam magna desisteret, miserum rogavit, monuit, præcepit, sed non profecit. Ille verò, timens notari, si cessaret, celebravit ut prius. In sequenti Capitulo Generali, Abbas idem proposuit casum eundem, interrogans quid faciendum foret Confessori, si fortè tale quid in aliqua domo emergeret. Cùmque Dominus Cisterciensis, & ceteri Abbates super hoc nihil auderent definire, casum scripsit Innocentio Papæ III. (Authori Canonis omnis utriusque) qui convocans Cardinales, virosque literatos, casum eis proposuit, & quid de hoc sentirent, à singulis requisivit. Omnibus penè in hoc sententibus, quod confessio non esset prodenda; respondit, Ego dico in tali articulo esse prodendam, quia talis confessio non est confessio, sed blasphemia. Nec debet Confessor blasphemiam talem ac insaniam celare, per quam periculum incumbere poterit toti Ecclesie. Et placuit sententia omnibus, scripsitque sequenti anno Capitulo, quod à se fuerat determinatum, & à Cardinalibus approbatum. Simile iudicium S. Pontificis Dominicus Soto in 4. dist. 18. q. 4. a. 5. refert de confessione Cardinalis (qui conspirationem in Pontificem moliebatur) facta alteri Cardinali, eâ intentione, ut eum in suam conjugationem traheret.*

CAPUT CCLXVIII.

Persona obligata sigillo.

- 2866 **S**igilli obligatione 1. ligatur Confessarius. 2. Interpres, si per eum confessio facta sit. 3. omnes qui poenitentis confessionem vel casu, vel ex industria audierunt. 4. Superior, à quo poenitens, per se, vel per Confessarium petit facultatem pro casu reservato. 5. Consiliarius, quem Confessarius de licentia poenitentis consulit, ut sciat quomodo agere debeat cum poenitente. 6. Laicus, vel Clericus, qui finxit se Sacerdotem, cùm non esset. 7. qui invenit & legit chartam, in qua poenitens sua descripsit peccata ad faciendam confessionem. Ita Navarrus, Rodriguez, Malderus, contra Lugonem & Meratium. 8. omnes illi quibus aliquis ex supradictis confessionem poenitentis injustè revelavit.
- 2867 Itaque omnes illi meminerint verborum S. Thomæ quodlibet. 12. a. 15. *In nullo casu licet revelare confessionem, nec verbo, nec facto, nec nutu, nec aliquo signo... quia est sacrilegium.* Sicut & verba citati canonis, omnis utriusque. *Caveat omnino Sacerdos, ne verbo, aut signo, aut alio quovis modo, aliquatenus prodatur peccatorem, sive directè, sive indirectè.*

CAPUT CCLXIX.

Materia cadens sub sigillo.

- 2868 **S**igillum confessionis (ait S. Thomas Supplem. q. 11. a. 2.) *directè non se extendit, nisi ad illa, de quibus est sacramentalis confessio (id est ad omnia mortalia in genere & in specie, omnia item venialia in specie, eorumque circumstantias) sed indirectè, id quod non cadit sub sacramentali confes-*

sione, etiam ad sigillum confessionis pertinet, sicut illa, per quæ possit peccator, vel peccatum apprehendi, sive ingeri notitia, vel suspicio peccati confecti. Sicut & quæcumque audita in confessione, quorum narratio pudorem, dedecus, vel aliud quodcumque damnum causare posset poenitenti, eique odiosam reddere confessionem. Quæ proinde omnia summo studio sunt celanda: tum propter scandalum: tum propter pravitatem, quæ ex consuetudine accidere possit. Hactenus S. Doctor.

Peccata etiam complicitis, vel aliorum, à poenitente rudi & imperito, vel ad confessionis integritatem narrata, vel priorum peccatorum confessioni conjuncta, materia sunt saltem indirectè sigilli. Quia ad confessionis integritatem reverè spectant, vel à poenitente rudi spectare bonè fide creduntur. Eorumque revelatio confessionem redderet odiosam. Propter quod Facultas Parisiensis hanc propositionem: *si poenitens aperuerit in confessione peccatum complicitis sine necessitate, non tenetur Confessarius occultare sub confessionis sigillo peccatum complicitis; atque ita oportet illa manifestare pro bono communi, ut & alia secreta naturalia, modo tamen non innoteat poenitenti: anno 1665. reprobavit tamquam falsam, scandalosam, sigillo confessionis contrariam, & à Sacramento Poenitentiae avertentem.*

Sed quid de illis secretis, quæ nec in confessione, nec in ordine ad illam, nobis committuntur, sub hac vel simili expressione: *dico tibi sub secreto confessionis?*

Respondet S. Thomas ibidem ad 2. *quid aliquis non debet de facili aliquid recipere hoc modo. Si tamen recipiat, tenetur ex promissione, hoc modo, ac si in confessione haberet: quamvis sub sigillo confessionis non habeat.* Quod sic non est intelligendum, quasi frangat sigillum confessionis, illud manifestando (cùm illud sub sigillo confessionis non habeat) sed sic ut violat promissionem magni secreti iure naturali obligantem. Quod tamen secretum si vergeat in grave Ecclesie, vel Reipublice, vel Principis, vel alicujus tertij damnum, illud revelare non solum potest, sed & debet. Quod profectò non potest, si sigillo confessionis verè teneretur. Ita Doctores communiter.

Sed quid si Judex Confessarium interroget, an non sciat Titium commisisse homicidium, seu aliud crimen Reipublice damnosum, quod ab ipso commissum esse ex sola scit sacramentali confessione? Respondet cum S. Thoma Supplem. q. 11. a. 1. ad 3. si Judex sit Catholicus, interrogetque nullà factà mentione confessionis, non præsumitur interrogare, nùm sciat ex confessione; idèoque Confessarius sine mendacio, & restrictione mentali respondere potest, etiam cum juramento (si ad illud adigatur) se nescire: quia responsio ipsius, istis in circumstantiis, hanc ex usurpata apud Catholicos consuetudine habet intellectum: non scio ut homo, ut bene Estius cum S. Thoma loco citato, cujus hæc sunt verba: *homo non adducitur in testimonium, nisi ut homo: & idè, sine lesione conscientie (sine restrictione proinde mentali, ac sine mendacio) potest jurare se nescire, quod scit tantum ut Deus, id est ut Dei vices gerens.* Si tamen Sacerdos ab impio Judice interrogaretur, an Titius crimen illud ipsi non esset confessus? respondere non posset negativè (alias mentiretur, essetque perjurus, si responsum juramento firmaret) sed respondere deberet, interrogationem esse impiam, nec sibi fas esse respondere, etiam si ob negatam aliam responsum certè sibi moriendum foret. Tunc enim Deo magis quam hominibus obediendum foret. Videri potest Estius in 4. dist. 17. §. 14. Si rursus Judex quæreret, an ipsum absolveret? respondere deberet, se partes suas implerit.